

over eventuelle overgreb i barndommen. På denne måde er der indført en faktisk forældelsesfrist på mere end 20 år i disse sager.

Der er så vidt vides ikke holdepunkter for at antage, at en afskaffelse af fristen vil bringe flere sager frem. Tværtimod kan man frygte, at en ophævelse af forældelsesfristen vil medføre sager, hvor det er vanskeligt for politiet af løfte bevisbyrden, fordi overgrebene kan være sket for 30-40 år siden. Sager, der er så gamle, er svære at føre til doms, og man kan risikere, at der kommer både frifindelser af skyldige, og at der kommer domfældelser af uskyldige. Begge dele er stærkt betænkelige i et retssamfund.

Men jeg vil gerne sige, at vi selvfølgelig følger udviklingen på det her område. Nu er det altså 5 år siden, vi har ændret forældelsesfristen for anmeldelse af seksuelle forbrydelser mod børn, og vi vil gerne følge udviklingen og se, om der kommer henvendelser fra folk, der mener, at de er kommet lige på den forkerte side af fristen, og kommer der sager frem om, at der er sket massive undertrykkelser af familiestridigheder, som man ikke har kunnet komme frem med før meget lang tid efter, vil vi selvfølgelig overveje, om vi skal forlænge fristen.

Men jeg synes ikke, der er grund til at ændre på en lovgivning, hvor vi for kun 5 år siden har givet væsentlig bedre forhold for ofrene, netop ved at udbrede forældelsesfristen til først at gælde fra offerets 18-års-fødselsdag. Vi mener faktisk, det var en god ændring, vi lavede dengang, og den vil vi gerne give tid til at virke. Og vi har ikke nogle indikationer af, at det skulle blive bedre ved at forlænge fristen i det uendelige.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Når nu Det Radikale Venstre har den opfattelse af brugen af § 78, vil jeg godt spørge fru Elisabeth Arnold, om man så ikke i virkeligheden kan stå i den situation, at et flertal i Folketinget kan pålægge justitsministeren at undersøge, om ikke Dansk Folkepartis Ungdom kan blive opløst? Vi ved jo, at medlemmer af Dansk Folkepartis Ungdom er blevet dømt for at have hængt racistiske plakater op på ungdomsuddannelserne, så på den måde kan vi jo blive ved.

Det vil jo sige, at en hvilken som helst forening kan stå i den situation, hvis nogle af dem begår kriminalitet. Måske selv Dansk Folkeparti kan blive opløst, fordi formanden er blevet dømt for et eller andet. Kommer man ikke til at stå i den situation, at et hvilket som helst flertal i

Folketinget hele tiden vil jage rundt med en justitsminister, der hele tiden skal afprøve, om nu den dér eller den dér forening skal ophæves?

Kl. 19.55

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

En hvilken som helst forening kan da risikere at blive udsat for at blive kritiseret eller for at blive omfattet af grundlovens paragraffer. Det er klart.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er noget rystet over den radikale holdning i denne her sag, og jeg undrer mig også over, at det ikke er længe siden, at De Radikale sammen med SF og Enhedslisten har fremsat forslag om at ændre anklagemyndigheden, at justitsministeren ikke skulle være øverste anklagemyndighed, og at vi i et fælles betænkingsbidrag har skrevet, at justitsministeren ikke længere skulle kunne bestemme, om der skulle rejses sag, og »... at justitsministeren vil kunne udsættes for pres fra politikere og andre for at blive udnyttet i kontroversielle straffesager med stor offentlig omtale.«

Det har De Radikale altså været med til at mene for meget kort tid siden, men nu mener De Radikale altså, at justitsministeren, hvis der var flertal for forslaget, skulle kunne forbyde bestemte foreninger, som et flertal i Folketinget ikke kan lide, og så kan man få det prøvet ved domstolene bagefter.

Det undrer mig noget, at De Radikale i denne her sag altså ikke går ind for tredelingen af magten, men mener, at Folketinget skal blande sig og pålægge justitsministeren, hvordan hun skal agere i bestemte sager.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må indrømme, at jeg læser grundloven, som de fleste almindelige mennesker læser grundloven, nemlig bogstav for bogstav og paragraf for paragraf, og det er den anvendelse af paragraffen, som ligger til grund for det beslutningsforslag, vi nævner her.

Det, der er det vigtige, er, at der skal rejses en retssag for at afgøre, hvor grænsen ligger. Det, der er hovedpunktet for Det Radikale Venstre, er, at vi aldrig nogen sinde får afprøvet grænserne for foreningsfriheden, hvis vi bliver ved med ikke at rejse sager.